

dlení zatíží ovšem konto strany úplně nebo částečně jen v tom případě, bude-li jeho odvolání úplně nebo částečně zamítnuto. Jinak se vyrovná dodatečně přiznaným dobropisem.

Ustanovení § 283, odst. 2 vztahuje se na všechny přímé daně přímo placené a zásadně i na daň z obratu a přepychovou.

Posečkání nutno posuzovati — jak již zmíněno, vždy s hlediska jednotlivé daně, nikdy s hlediska celého daňového dluhu, skládajícího se z dluhů, váznoucích na jednotlivých daních (jako je tomu při posečkání podle § 283, odst. 1). Z toho tedy plyne, že všechny podmínky posečkání musí býti splněny u každé daně a že o posečkání nutno u každé daně žádati samostatnou žádost. Poněvadž se jedná o ustanovení materiálněprávní, nabylo platnosti s účinností zákona a vztahuje se na daně teprve od roku 1936. Nárok na posečkání nepřislší tedy na příklad při odvolání proti předpisu dodatků za léta 1935 a starší, i když tyto dodatky byly předešlé za účinnosti novely.

O tom, zda poplatník má nárok na posečkání, rozhoduje berní správa daň vyměřující. Je tedy i zde rozdíl proti posečkání podle § 283, odst. 1, kdy rozhoduje berní správa, již podléhá obec, v níž je daň předešlá.

K rozhodování o nároku na posečkání je příslušna vždy jen berní správa bez ohledu na výši částky, kterou je posečkati.

Poněvadž rozhodnutí berní správy je v tomto případě vždy konečné, nemá strana proti rozhodnutí, s nímž není spokojena, jiných opravných prostředků, než stížnost k nejvyššímu správnímu soudu.

Když bylo straně přiznáno posečkání podle § 283, odst. 2, je berní úřad povinen si tuto okolnost v poznámce u konta strany náležitě poznamenati (druh daně, výši pose-

čkané částky) a eventuální došlé platby účtovat na jiné náležitosti strany. Aug. Šenovský.

Jest poplatku prosto »kvitování per contractum« ve smlouvách, závislých na úředním schválení?

V právní praxi se často sjednávají smlouvy, jejichž účinnost podle zákonného předpisu jest závislou na úředním (soudním) schválení. Přesto však dochází někdy k plnění těchto smluv ještě dříve, než dojde ke schválení, avšak s tím účinkem, že v případě neschválení smlouvy bude vráceno to, co bylo předem plněno. Tak tomu na př. bývá u trhových smluv o nemovitostech, kde kupující zaplatí trhovou cenu ještě před schválením smlouvy a zaplacení si dá kvitovati per contractum, totiž ve smlouvě samé někdy i s dodatkem, že trhová cena bude vrácena, nebude-li smlouva schválena. Vzniká otázka, zda v tomto případě jest »kvitování per contractum« prosto poplatku, když smlouva nebude schválena.

Podle poznámky k saz. pol. 30/47 písm. a) poplatkového zákona č. 50/1850 ř. z. nejsou »předmětem zaplacení poplatku« (Gegenstand der Gebührenentrichtung) potvrzení příjmu platby v listině o hlavním právním jednání. Toto poplatkové právní ustanovení o kvitování per contractum se podle svého doslovu neomezuje jenom na kvitování při určitých druzích právních jednání, nýbrž lze ho použítí na kvitování při nejrůznějších právních jednáních (trhových, směnných smlouvách, zápůjčkách, cessích a pod.), ovšem za předpokladu splnění ostatních podmínek cit. zákonného ustanovení. Z podmínek těch jest třeba uvést zejména tyto:

1. Kvitování musí se státi přímo v listině, osvědčující hlavní právní jednání. Nesmí se tedy kvitovati

samostatnou listinou. Proto podléhají poplatku na př. i mezitímní kvitance o částech tržové ceny, byť i tato byla později kvitována v tržové smlouvě (srov. nálezy N. s. s. z 22. června 1925, č. 12.594, a ze 20. ledna 1926, č. 877). Samostatně osvědčené kvitování podléhá kvitančnímu poplatku i tehdy, když bylo již jednou kvitováno v listině o hlavním právním jednání (srov. nálezy z 28. listop. 1924, č. 20.999).

2. Placení, které se kvituje, musí býti v takové závislosti na hlavním právním jednání, aby toto odůvodňovalo jeho existenci. To plyne z pojmu »hlavního právního jednání«. Jestliže by šlo o placení z právního důvodu, nezakládajícího se na hlavním právním jednání, podléhalo by kvitování poplatku kvitančnímu.

3. Poplatnost kvitování per contractum v zásadě nezávisí na poplatnosti hlavního právního jednání. Nezáleží tedy na tom, zda a jak bylo hlavní právní jednání podrobeno poplatku, či zda vůbec poplatku podléhalo (srov. Budw. 11.158/1897, Loz. 2067 a Boh. 2835).

Uvážíme-li povahu ustanovení poznámky k saz. pol. 30/47 a) popl. zák. jak se jeví z výše uvedených podmínek, můžeme souditi, že poplatkový zákon vyloučil kvitování per contractum z poplatkových předmětů především s ohledem na jeho závislost na hlavním právním jednání, avšak bez ohledu na druh a formu hlavního právního jednání. Sjednají-li strany právní jednání, které jest závislé na úředním (soudním) schválení a v listině o tomto jednání se potvrdí příjem platby, která má svůj důvod v právním jednání ještě úředně neschváleném, jsou i účinky takové platby závislé na schválení hlavního právního jednání, ať to strany vysloví ve smlouvě či nikoli, jen když to výslovně nevyloučí. Podle doslovu a smyslu cit. poznámky k saz. pol. 30/47 a)

popl. zák. lze proto souditi, že podmínka úředního (soudního) schválení hlavního právního jednání nemá vlivu na poplatnost »kvitování per contractum«. Nebylo by proto ani důvodné usuzovati, že toto kvitování se stává předmětem poplatku ať již v době sepsání listiny o hlavním právním jednání nebo snad teprve od doby odepření úředního (soudního) schválení. Ježto právním podkladem jest tu cit. poznámka, není důvodu, aby na kvitování per contractum bylo v těchto případech použito § 39 popl. zákona, ustanovujícího zásadu o zpoplatňování několika právních jednání v jedné listině. František Muchka.

Je jistota za vedlejší závazky z kupní dobírky poplatku prostým utvrzením hlavního právního jednání?

Vyrovnání kupní ceny se děje v tržových smlouvách různým způsobem. Někdy bývá ujednáno pozdější splacení kupní ceny nebo její části a zaplacení takové kupní dobírky se zajišťuje na prodané věci. Posečkání zaplacení kupní ceny bývá též spojováno se slibem úrokovým, takže splacení posečkané kupní ceny sjedná se někdy takovým způsobem, jako by šlo o zapůjčení této ceny. Vymínuje se pak obvykle nejen z úrokování, ale také kauce za vedlejší plnění posečkané kupní ceny a vše to se zajišťuje.

Je otázka, zda kauce za vedlejší závazky, vymíněné v tržové smlouvě z dobírky kupní ceny, lze považovati za poplatku prosté utvrzení hlavního právního jednání podle zásady s. p. 101/84 zák. č. 89/1862 ř. z., která stanoví, že poplatku prostým je utvrzení práv (zástavou, jistotou, hypotekou, rukojemstvím), jestliže je propůjčila v právní listině o hlavním právním jednání jedna z obou smluvních stran druhé. Přisvědču-